

VIẾT CHO MẸ VIỆT NAM NGÀY 30 THÁNG TƯ

Trần Hồng Hoa

Mẹ Việt Nam yêu dấu,

Con viết những dòng chữ này ở một nơi xa Mẹ cả nửa vòng trái đất, sau bao nhiêu năm Mẹ con mình xa nhau, một nơi đã ôm ấp và nuôi dưỡng con hơn 40 năm qua.

Bao nhiêu thảm cảnh trên thân Mẹ xảy ra, bút mực nào tả xiết, 42 năm rồi mà vết thương vẫn chưa lành, hậu quả chiến tranh hai miền đã đành, một số sâu bọ đội lớp người, tự vẽ cho mình cái sứ mạng đi giải thoát và giải phóng vào cưỡng chiếm miền Nam với mỹ danh „cải tạo“ và „tái tạo“ một nước Việt Nam „Cộng Hoà Xã hội Chủ nghĩa, Độc lập, Tự do“...tất cả chỉ là ảo vọng và cuồng vọng mà thôi! Và bây giờ, nhìn vào thực tại tận thế kỷ thứ 21 này, những thứ sâu bọ lên làm người đó phải gật đầu công nhận: **Thân Mẹ đã nát tan, từ thể chất đến tinh thần.**

Mẹ vẫn đang phải là người hứng chịu mọi hậu quả từ đó đến nay. Mẹ rả rời đau đớn với những vết thương trùng phạt, tham nhũng, chèn ép, bóc lột, bẻ phách, trục lợi cá nhân...đạo đức con người không còn...Ai là người có chút tâm huyết cho Mẹ thì lập tức bị khoá tay bịt miệng, xét xử oan ức. Đây là một sự phá sản 1000% vậy.

Bao nhiêu người bỏ nhà, bỏ nước ra đi, không có nghĩa là họ bỏ quê hương, quên dân tộc, Con mong có được một ngày, người Việt chúng con nhìn nhau với ánh mắt không còn hận thù, nhà tù sẽ trở thành trường học, dạy lại từ đầu Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín với bài học yêu thương, những bước chân vui tự do sẽ tung tăng trên khắp ba miền đất nước với những bài hát đầy tình tự dân tộc vang lên trong những đêm „gạo trắng trăng thanh“...

Ngày ấy chúng con sẽ về, con sẽ hôn lên đất Mẹ và thưa với Mẹ rằng: con lúc nào cũng vẫn là đứa con yêu của Mẹ, con đã cùng đồng hành với bao nhiêu đứa con VN khác, đã nối tiếp giấc mộng không thành bỏ dở hằng hơn 40 năm, giấc mộng Tự Do, giấc mộng được nói tiếng nói chân chính của người con Mẹ VN, giấc mơ được thực sự sống như người có đủ đầy nhân bản.

Mẹ Việt Nam kính yêu, con nghe đâu đây bài „Tình Ca“ của NS Phạm Duy:

„...Bốn nghìn năm rờn rã buồn vui,
khóc cười theo mệnh nước nổi trôi, nước ơi...“

Lòng con đau đáu một nỗi nhớ quê, con mơ được thấy màu xanh mơn mớn của ruộng nương bát ngát; màu xanh đầy nhựa sống trên những mầm non sắp ra hoa ra lá; màu xanh của một trời yêu thương bên mâm cơm chiều có ba mẹ và tiếng cười đùa trong trẻo của trẻ thơ; màu xanh của những vùng biển mặn sạch trong không bị nhiễm độc, nơi đã từ bao năm qua cung cấp nguồn hải sản phong phú cho các con của Mẹ, màu xanh của cây trái, rau đậu ngọt lành không bị chất hoá học nhiễm ô;

màu xanh của sự sống chân thành, an nhàn và đầy nhân áiTuy là mơ, nhưng con vẫn tin rằng sẽ có một ngày, màu xanh chính nghĩa, có hiểu, có thương sẽ xoá đi màu đỏ tham vọng của những kẻ vô minh trên thân thể Mẹ. Và Niềm tin này sẽ có ngày thành sự thật.

Con của Mẹ.
Nhân ngày 30.04 thứ 42
Trần Hồng Hoa

Quý Bà con thân thương,

Trên đây là một chút tâm tình của tui hướng về Mẹ VIỆT NAM sau 42 năm ngày miền nam VIỆT NAM bị cưỡng chiếm, xin được chia sẻ cùng quý Bà con. Biết chắc là sẽ có một số bạn cười cười.....mĩm chi cọt "giấy"...nhưng không sao!

Sự Thật vẫn là Sự Thật!

Bạn nào không thích xin cứ xoá đi và cho tui xin lỗi vì đã là mất thì giờ quý báu của Bạn.

Kèm theo đây cũng xin ân cần gửi đến quý Bà Con bài viết rất sâu sắc, đầy đủ, đượm đầy Hiểu và Thương của nhà văn Vĩnh Hảo nhân dịp tháng tư này:

THÁNG TƯ NHỚ NHÀ

Thư tòa soạn số 65, tháng 04.2017

Đọc suốt hai bên xa lộ, trên những cánh đồng hoang, trên những triền núi đổ xuống thung lũng, và đây đó nơi những khu vườn nhỏ nép bên đường, hoa bướm, cúc dại, cúc vạn thọ, cho đến thủy tiên vàng, và nhiều loài hoa dại khác đã cùng trở sắc vươn lên, chào đón mùa xuân mới. Từ vệ đường, vươn khỏi những ngọn lá cỏ xanh mướt là những cánh hoa vàng, đặc biệt là bồ-công-anh, như hàng triệu mặt trời nhỏ, tủa cánh mạnh mẽ, vàng rực, sáng cả một vùng trời đất (*). Nắng ấm mùa xuân tưởng chừng như tô thêm sắc vàng óng ả cho muôn hoa. Xuân trên đồng hoang, hoa vàng, hoa trắng trải dài bất tận.

Lòng bình yên, vô sự, không gì thôi thúc nơi chốn về. Dừng xe bên đường, nơi doi đất nhô ra biển, tận hưởng vẻ phong quang tươi nhuận của mùa mới. Những cây bồ-công-anh trở hoa từ tháng trước nay đã trở trái cầu trắng, mọc tràn lên mép đường gần bãi đậu xe. Gió biển lồng lộng thổi vào từ khơi xa, lùa những hạt mầm màu nâu với đôi cánh trắng như thiên thần, mang đi. Các thiên thần mỏng mảnh từ đất hóa sinh, lơ lửng bay theo gió rồi đáp vu vơ đâu đó trên các triền đồi.

Tháng Tư đã về. Đứng nơi bờ đông, nhớ bờ tây biển Thái Bình.

Bờ tây, tháng Tư năm ấy, đã có những cuộc di tản vĩ đại. Gia đình ông-bà cha-mẹ, vợ-chồng, con-cái, hót ha hót hải, dắt díu nhau, tuôn theo dòng người hỗn loạn. Lên tàu, xuống ghe, đáp máy bay, đón xe đò, thậm chí bằng xe máy ba bánh, hai bánh, xe đạp, và chạy bộ, chỉ mong ra khỏi nơi chôn nhau cắt rốn, nơi có mồ mã và bàn thờ tổ-tiên. Lo sợ gì đây? Giặc ngoài xâm lăng hay giặc cướp vào làng đốt phá mà phải rùng chạy kinh hoàng?

Bờ tây, biển ấy, từ tháng Tư năm đó, đã có những cuộc ra đi trong đêm, không hẹn ngày về. Cha già đốt thuốc trầm tư. Mẹ hiền chấp tay nguyện cầu. Ngày tháng mất tên, mất dấu. Đại dương một màu đen nghịt, làm nắm mồ vô chủ bao la nuốt chửng những oan hồn bơ vợ tuyệt vọng.

Bờ tây, dải đất ấy, có những ngôi nhà xưa với người mới, con đường cũ thay tên, người thân quen ngày một thưa thớt, ra đường ai cũng là khách lạ, cúi mặt không dám nhìn nhau. Trời vẫn xanh như xưa, đất vẫn vàng như xưa, mà mắt người sao chỉ nhìn ra màu tăm tối.

Trên đất ấy, từ ngày tháng này năm ấy, bỗng xuất hiện hàng loạt những kẻ vong thân, không còn biết hay nhớ nguồn cội và căn tính của mình; rồi những kẻ này lại sản sinh hàng loạt những kẻ sắt đá vô cảm, đặt lên những bệ cao của thang bậc cuộc đời. Buông cuộc cầm cân, chân lấm lên bàn khua mệnh lệnh. Tham lam. Kiêu hãnh. Mặc nhiên tọa hưởng những phúc lợi không giới hạn, vượt khỏi tầm ước mơ nhỏ bé của hàng triệu người chung quanh.

Ôi, ước mơ của những người cùng đinh đói khổ! Ước mơ gì? Hạt gạo, củ khoai, miếng vải nhỏ đủ che thân đứa con thơ dại. Lang thang tìm việc, bỏ bút cầm rựa, lên rừng tìm miếng ăn, mắt mờ đục, ngày cũng như đêm, không còn nhìn thấy gì ngoài vực thẳm tối đen.

Rồi có những thiên sư từ ngày tháng năm ấy, trong đại định mà cảm nhận được nỗi thống khổ của sinh dân... xếp bồ-đoàn, cất mõ chuông, lặng lẽ đi vào dòng đời ứ đọng: hòa nỗi đau với người đói khổ, chia nỗi nhục với kẻ trắng tay. Tường rêu gõ nhịp (**), kẻ sĩ trầm ngâm, nghe sâu tiếng khóc quê hương vắng theo tiếng khua xiềng xích lao tù. Những giọt lệ mặn của bao sinh linh rơi dài và khô nhanh dưới trời hồng. Vị mặn của đại dương thì giống, dung tích của đại dương có thể so, nhưng làm sao đong lường được nỗi thống khổ và uất hận triền miên của bao lớp người, bao thế hệ già-trẻ đã thay nhau đứng dậy, thay nhau nằm xuống, những mong bồi đắp cho ước vọng an vui, thanh bình của người sau.

Suốt mười năm, hai mươi năm, ba mươi cho đến bốn mươi năm như thế... bờ tây ấy, bãi biển kia, vẫn là bãi bờ nuôi dưỡng bao đời sống của con dân da vàng, từ

thôn quê đến thành thị, từ ruộng nương ra ngư trường, nhưng đất càng lúc càng đen, biển mỗi ngày mỗi đỏ, đồng bằng khô cháy, cá chết giạt bờ, mù mịt khói bụi lấp cả mây xanh. Đất trời mệnh mông mà nay sao chật hẹp, còn lối nào để đi, còn hơi nào để thở! Từng đêm chong mắt nhìn tận chân trời góc bể, nhìn nước non xa khơi nghìn trùng. Ôi, nước còn hay mất mà lòng đau như kẻ vong quốc, vong gia!

Tháng Tư, nhớ nhà. Nhớ con đường mẹ dẫn con đi đến trường mẫu giáo ê a học vần. Nhớ con đường mẹ đưa con lên ngôi chùa trên đồi cao có quả chuông thật lớn. Trường kia không còn. Chùa xưa, lầu chuông gác trống, cũng đã thay áo mới, mất rồi về phong rêu. Nhưng chuông thì còn trên đồi cao ấy; ngày đêm vẫn từng hồi vọng tiếng ngân dài đến nhân sinh.

Tháng Tư, đã hơn bốn mươi năm, qua rồi những hoài vọng một thời tuổi trẻ như hải triều cuộn cuộn chồm tới mây xanh. Giờ này, đứng đây, nơi bờ đồng ngóng mắt xa nhìn bờ tây. Tóc phai như những quả cầu trắng, chen giữa rừng hoa bồ-công-anh vàng rực, bạt ngàn. Gửi ước nguyện Thái Bình theo những cánh thiên thần nhỏ, bay đi, bay đi...

California, tháng Tư năm 2017

VĨNH HẢO

www.vinhhao.net

() Các loài hoa trong bài: hoa bướm (pansy), cúc dại (daisy), cúc vạn thọ (marigold), thủy tiên vàng (daffodil), bồ-công-anh (dandelion) đều là những hoa nở vào mùa xuân, từ giữa tháng 3 đến giữa tháng 4 dương lịch tại miền nhiệt đới California, Hoa Kỳ. Hoa bồ-công-anh tua cánh vàng rực, khi hoa tàn, kết thành một trái cầu với nhiều cánh trắng, mỗi cánh mang đi một hạt mầm, bay theo gió, gieo khắp nơi.*

(**) “Ngón tay nào gõ nhịp xuống tường rêu” (Tôi Vẫn Đợi, thơ Tuệ Sỹ)

Chuyến Đến: Tiểu Mai

Ngày 05/05/2017

www.vietnamvanhien.net